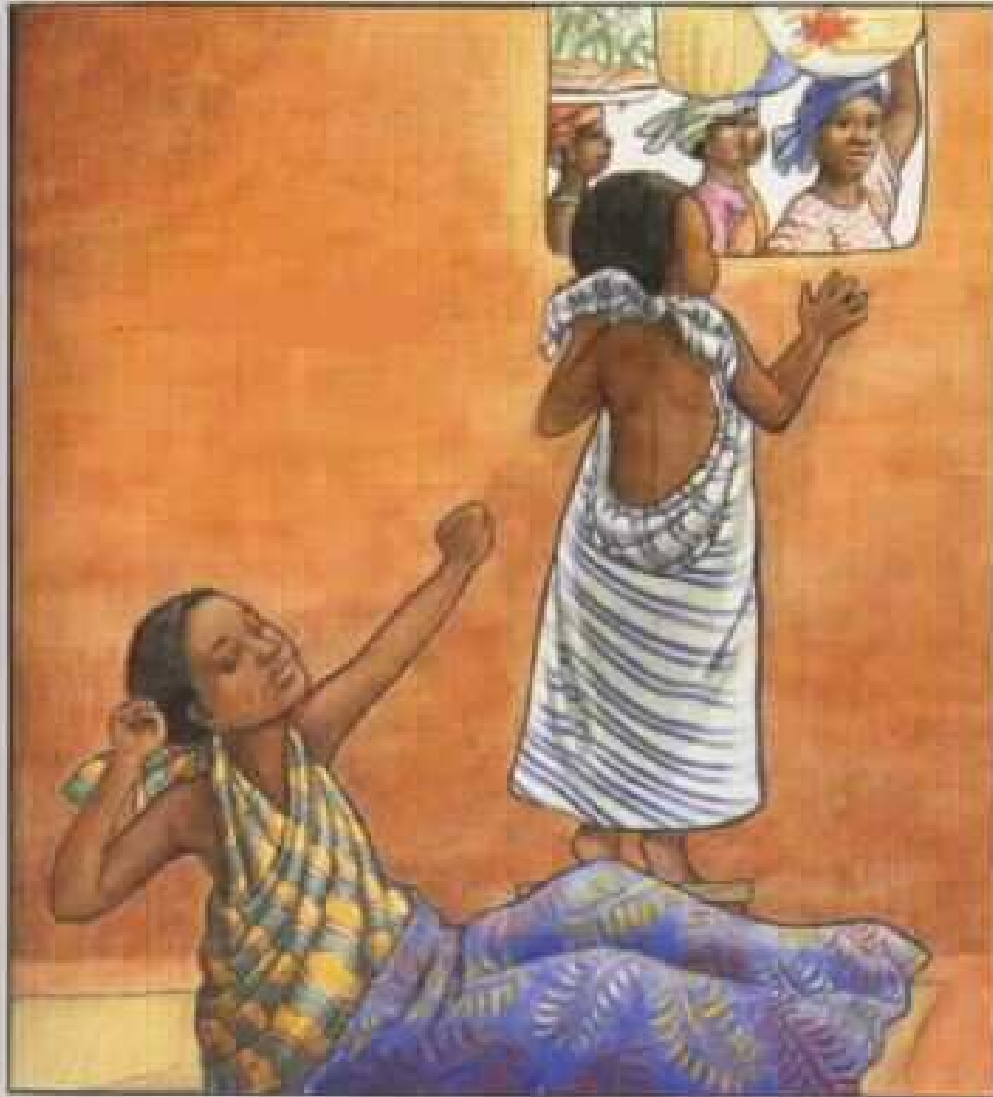

יאמי הילדה מבאניו

ג'אן קוון-פלצ'ר

באנין – Benin
מדינה במערב אפריקה
בין טוגו וניגריה.

"בוא, קוקו" אמרה יאמי "היום
אני לבדי משגיחה עליך!"
"לבדרך?" חייכה אמא. היא
ידעה טוב יותר.
אמא לקחה את סל המנגו על
ראשה. יאמי לקחה את קוקו על
גבה. היא הרגישה מאוד

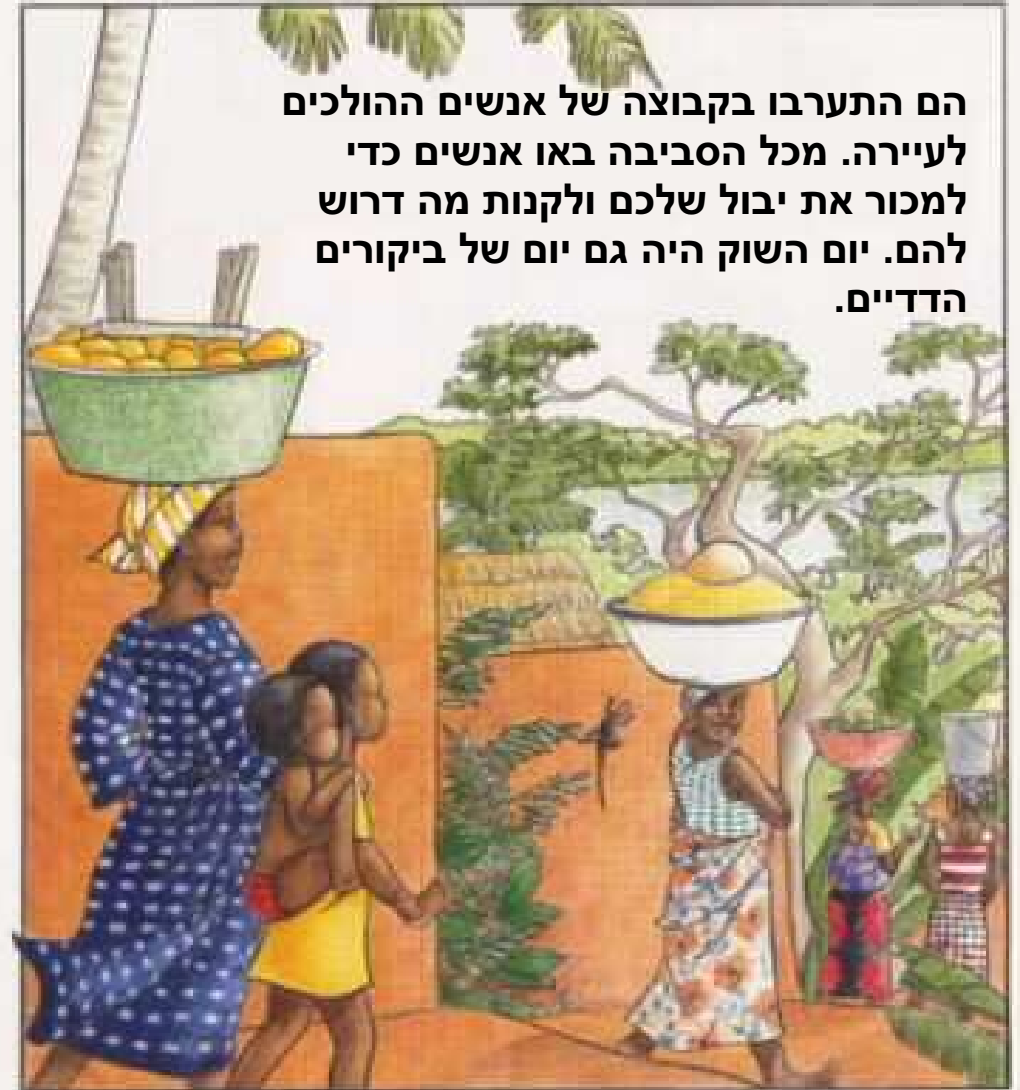
שמש הבוקר בדיוק החלה לעלות
בשמיים, אך הכפריים היו כבר
ערים שעות. היה זה יום השוק.
"יאמי" אמרה אמא "היום את
צריכה לדאוג לאחריך הקטן, כי אני
הולכת לשוק ולמכור מנגו שלנו."

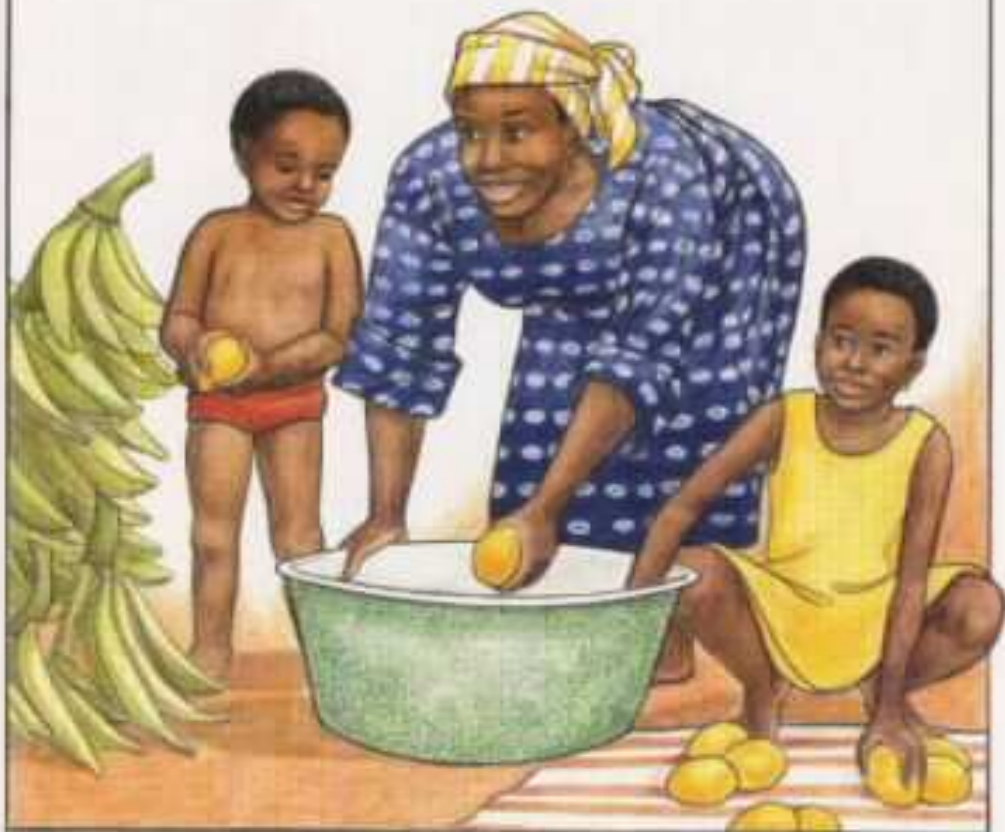
הברכות התחילו מיד כשרק הגיעו
לשבילי העיירה.
"שלום!" "מה שלומכם?" מה נשמע
במשפחה?"

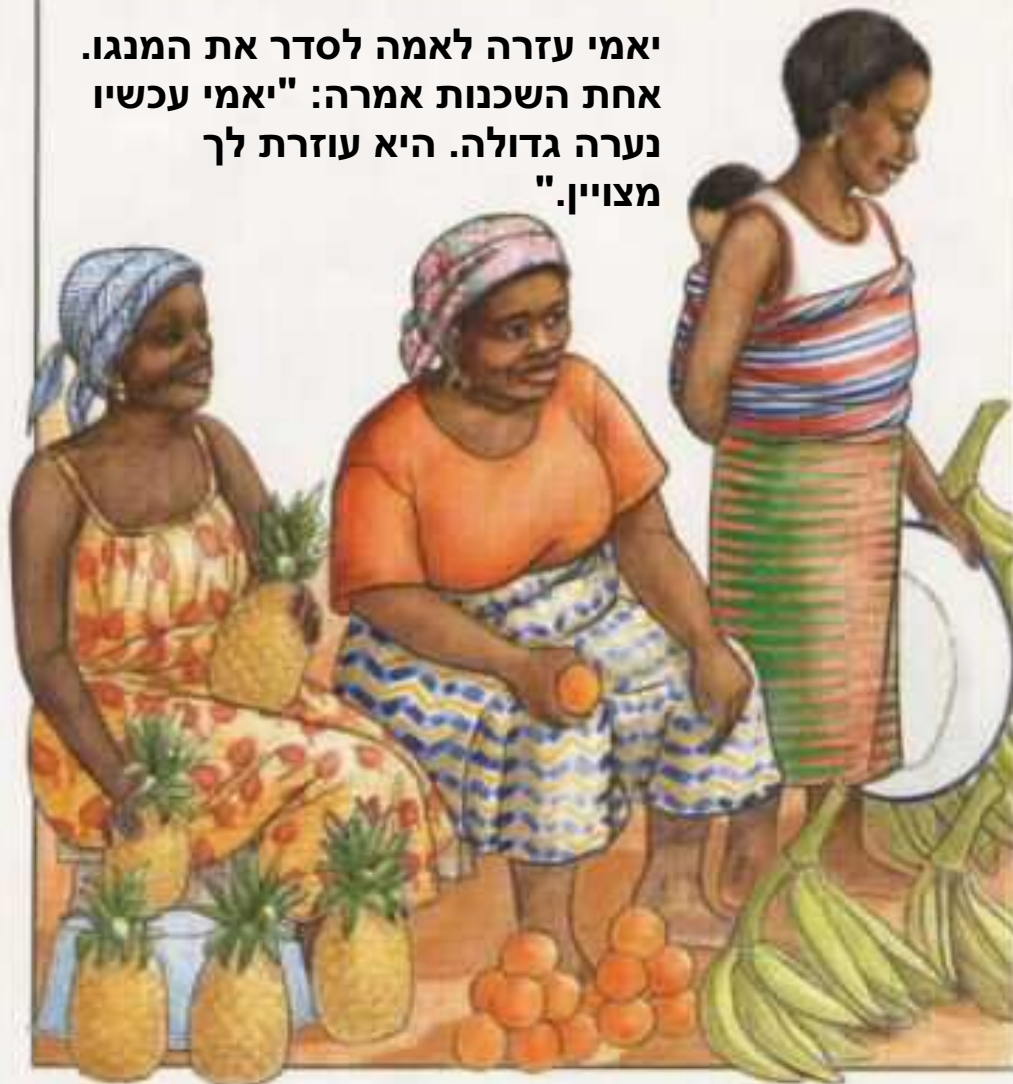
הם התערבו בקבוצה של אנשים ההולכים
לעיירה. מכל הסביבה באו אנשים כדי
למכור את יבול שלכם ולקנות מה דרוש
להם. יום השוק היה גם יום של ביקורים
הדדיים.

"כן" אמרה אמא "היא תשגיח היום על קוקו."
"לבדי" הוסיפה יאמי.
"לבדך?" השתוממה השכנות. היא ואמא הנהנו
בראשן, וחייכו, אך הן ידעו טוב יותר.

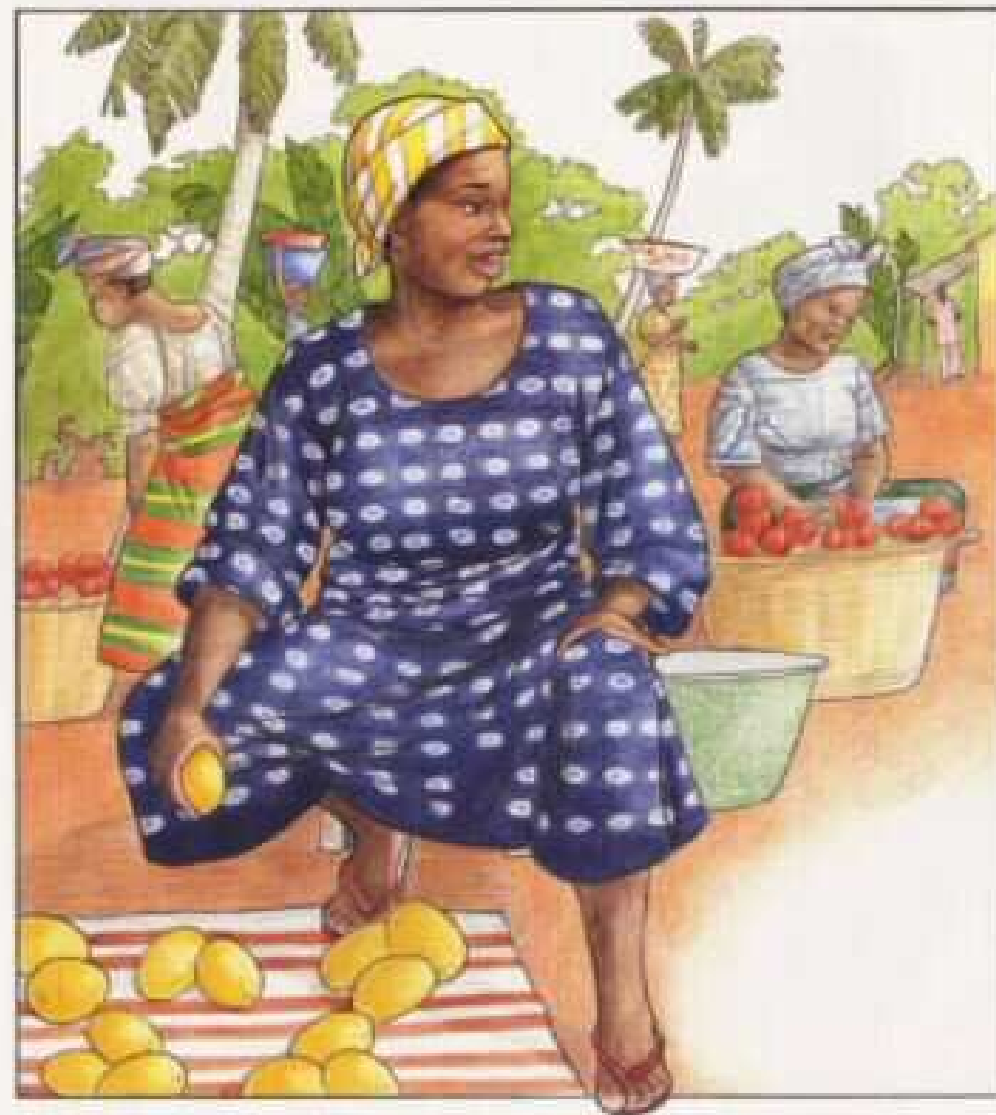

יאמי עזרה לאמה לסדר את המנגו.
אחת השכנות אמרה: "יאמי עכשיו
נערה גדולה. היא עוזרת לך
מצויין."

כשכל המנגו סודר כבר על
המחצלת שאלה יאמי האם
היא יכולה ללכת ולהסתובב
קצת בשוק. אמא אמרה:
"טוב, אך לא הרבה זמן."

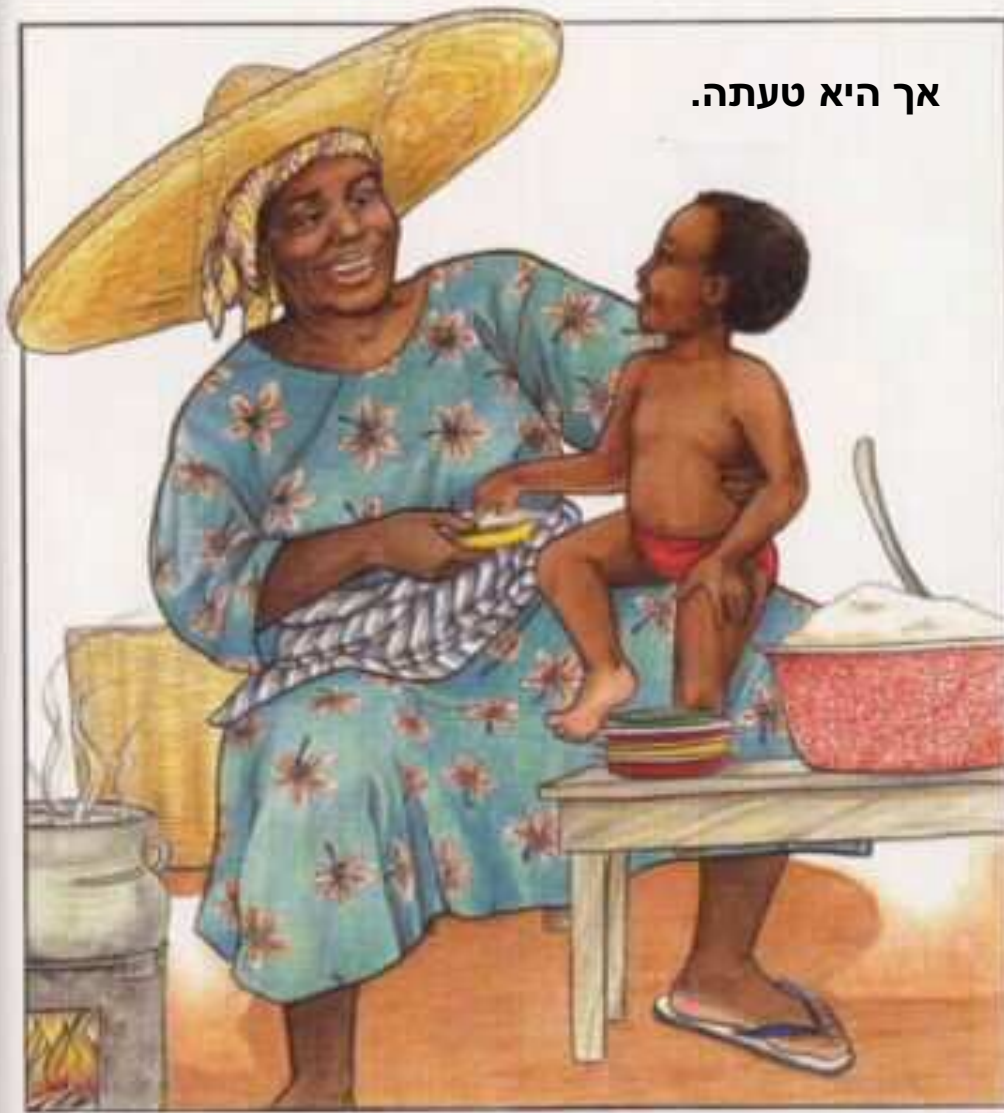
יאמי הסתובבה ופתאום לא ראתה אותו. היא שמה את הבוטנים בכיס והתחילה לרוץ ולחפש את קוקו.

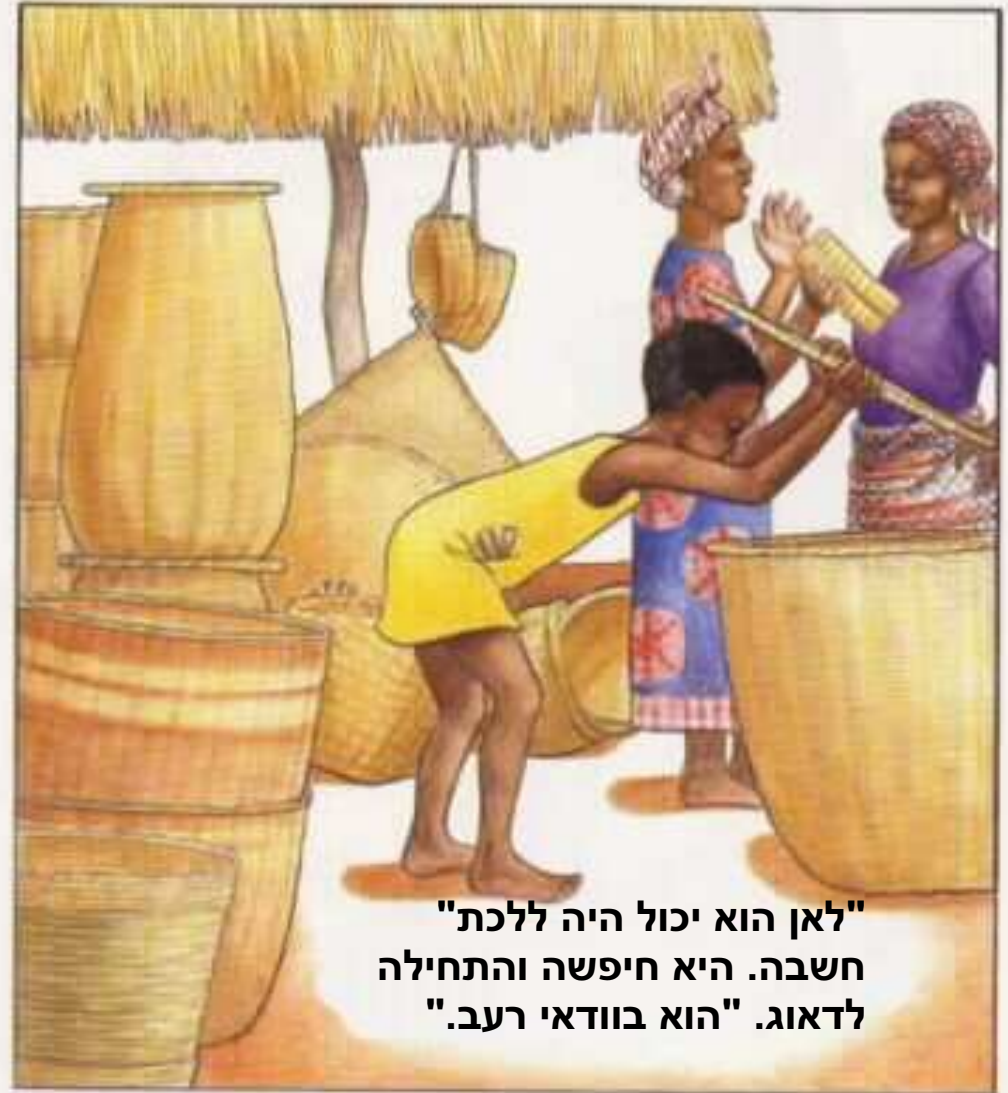
יאמי לא הלכה רחוק כשקוקו התחיל להסתובב באי-שקט על גבה. "הוא בוודאי רעב" אמרה. היא הורידה אותו לרגע, כדי לקנות קצת בוטנים.

וקוקו התחיל לטייל..

אך היא טעתה.

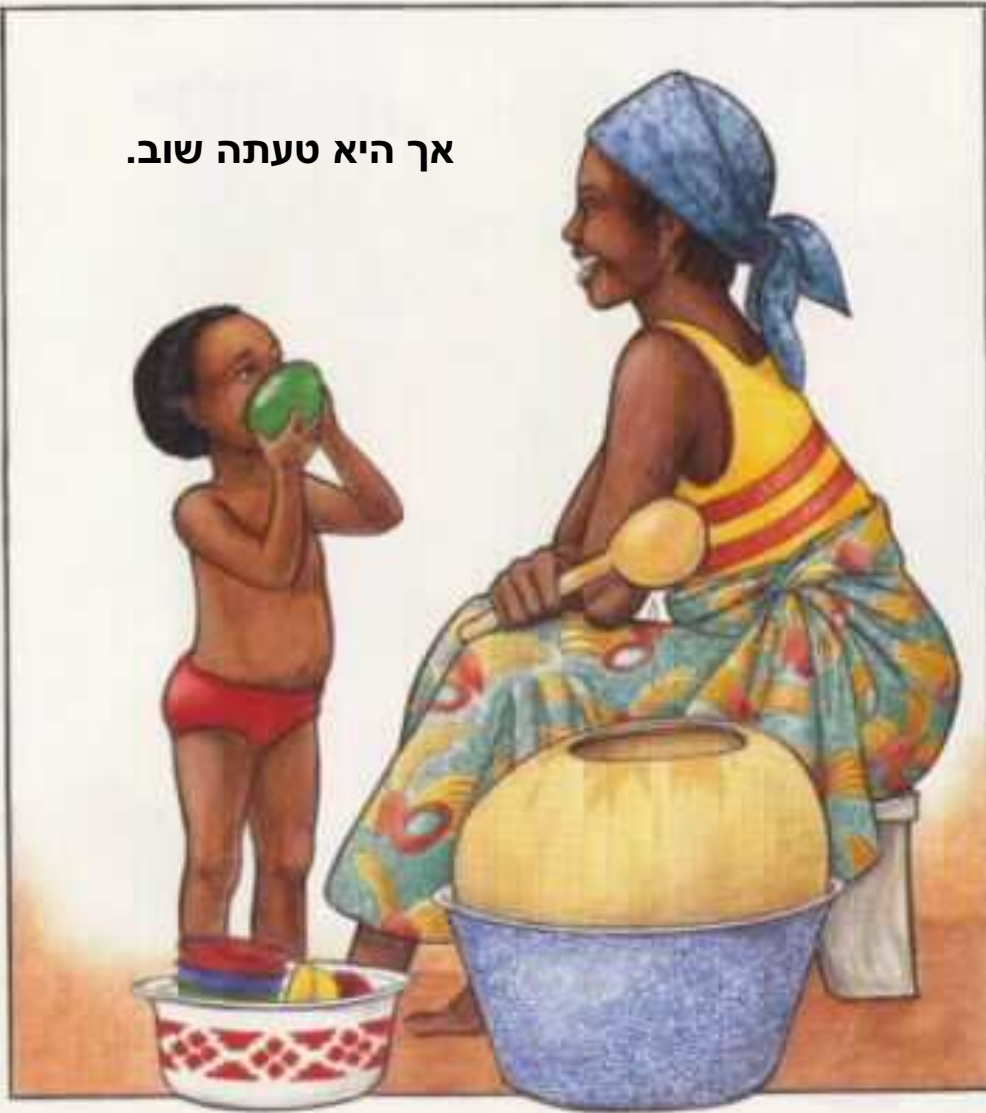

"לאן הוא יכול היה ללכת"
חשבה. היא חיפשה והתחילה
לדאוג. "הוא בוודאי רעב."

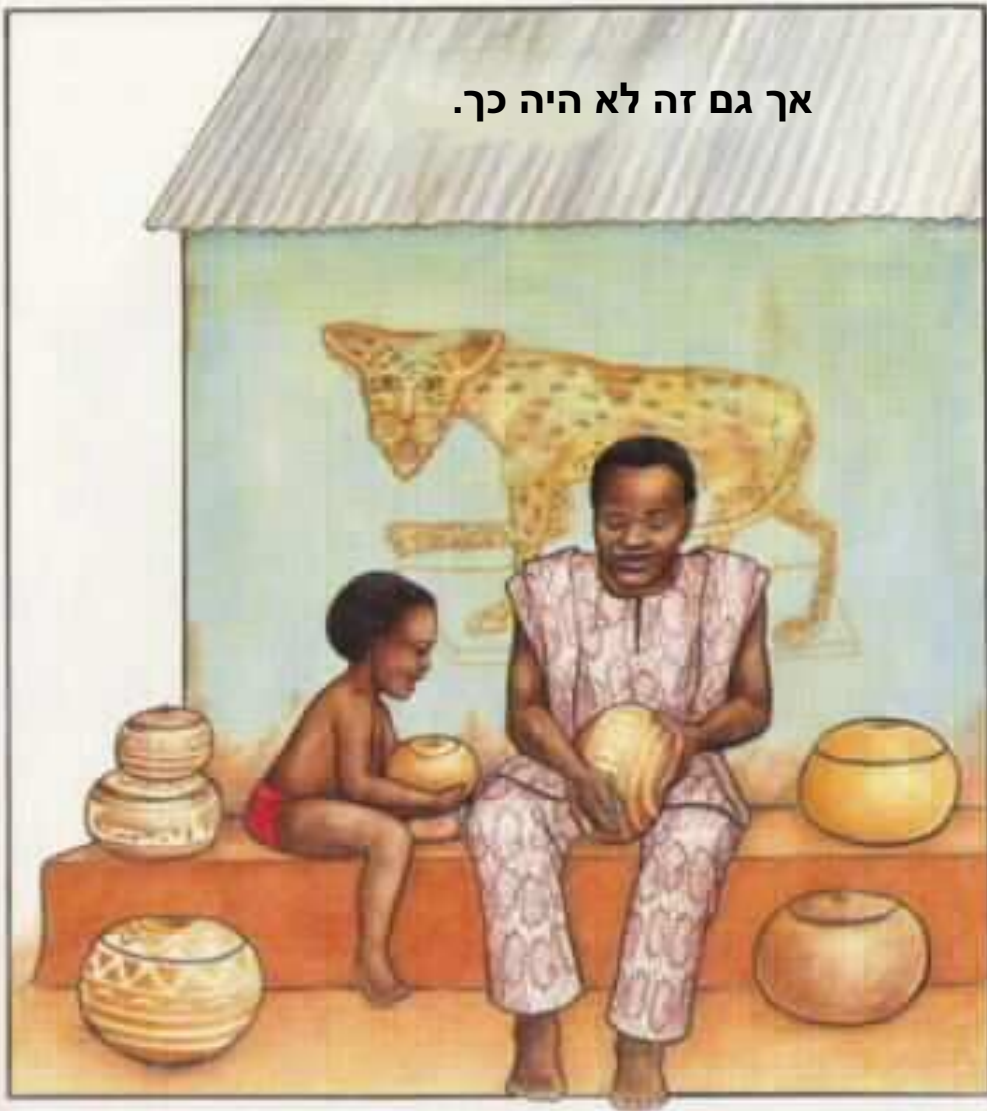

אך היא טעתה שוב.

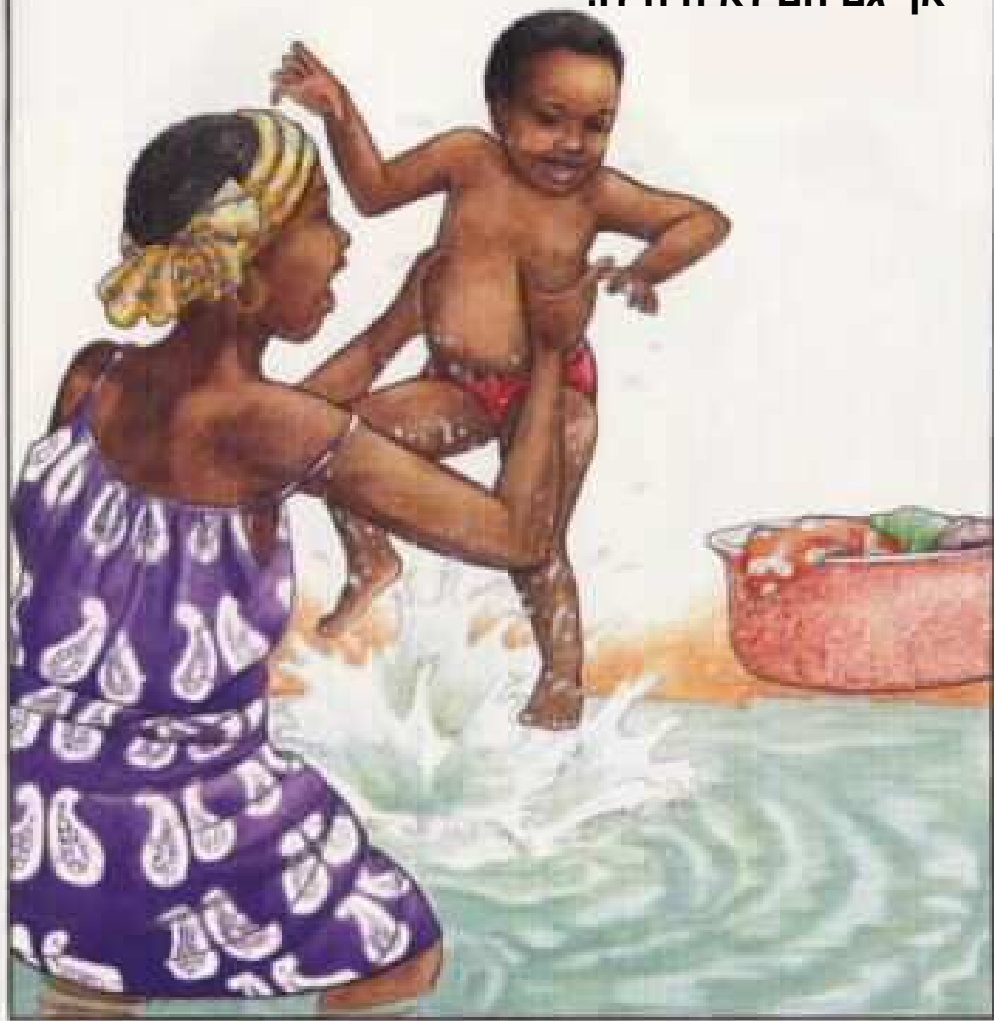
"הוא בוודאי צמא."

אך גם זה לא היה כך.

"הוא בוודאי
מפחד."

אך גם חם לא היה לו.

"אולי חם לו."

אבל הוא נח.

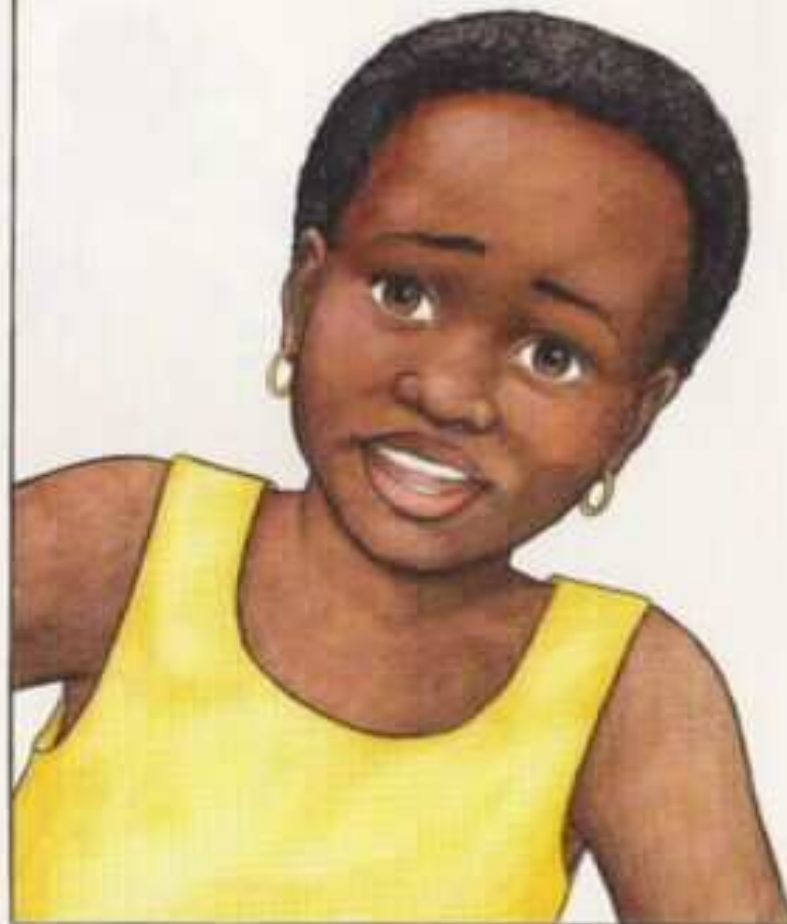
"הוא בוודאי עייף מאוד."

אבל בדיוק אז קוקו בדיוק
התעורר מתנומה קלה
בסככה מעבר לשביל.
"אולי זה קוקו שלך?" שאל
מוכר המחצלות.

ואחרי שהיא חיפשה בכל מקום, נעצרה וקראה בקול
רם: "קוקו אבד!"

**"תודה שדאגת
לו" אמרה יאמי
למוכר המחצלות.**

**"הו, אני לא הייתי
היחיד" הוא אמר
והצביע לכוון שממנו
הגיע קוקו.
יאמי הודתה לו שוב
והלכה לאותו הכוון.**

**"כן, זהו" היא קראה כשהיא
מחבקת את אחיה.**

ושוב..

ושוב..

היא אמרה "תודה" שוב
ושוב..

..

אבל אמא לא דאגה כלל. "כמו שאמי אמרה לי, והאמא
שלה אמרה לה, אגיד לך גם אני.
לא היית לבדך היום. אנו לא מגדלים את הילדים
לבדנו. את הילד מגדל כל הכפר."

"הלכנו כבר הרבה זמן,
קוקו" אמרה יאמי "אמא
בוודאי דואגת."

השוק

גם באפריקה יש חנויות כל-בו ומרכזי קניות גדולים, אבל באזורים כפריים של באנין וגם ארצות אפריקאיות אחרות השוק הפתוח הוא היחידי שמשרת את הקהילה, ושירת אותה מאות בשנים. הכפריים הם המוכרים והקונים כאחד. השוק מתקיים בימים קבועים ומוצאים בו את היבול שמשתנה בהתאם לסביבה ולעונת השנה.

השוק הוא גם מקור של בדים ובגדים, כלי מטבח, כלים חקלאיים, כלי דייג ובעלי חיים. נמכרים בו עבודות יד כמו כלי חרס וסלים, או חפצים מיובאים כמו חלב משומר, שימורי דגים, סוללות, פנסים, סבון, עפרונות ומחברות לבית הספר. זהו מקום בו ניתן למצוא כמעט את הכל.

השוק הוא גם אירוע חברתי בו נפגשים קרובים ומכירים, ומתכבדים בארוחות חמות, משקאות או חטיפים.

כל החפצים המתוארים בציורים של הסיפור, כמו כלי חרס, בדים, סלים ועוד ניתן למצוא בשווקים של באנין.